

KINDEREN VAN DE SCHIJN

Colofon

Kinderen van de schijn

© Eveline Kubbenga

Eerste druk 2026, uitgegeven in eigen beheer

Coverontwerp en illustratie: Evie K.

ISBN paperback: 9789465382241

ISBN e-book: 1230009640801

NUR 320

www.evelinekubbenga.nl

auteur@evelinekubbenga.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

KINDEREN VAN DE SCHIJN

Fatsoen en andere wreedheden

Eveline Kubbenga

Inhoudsopgave

Voorwoord	5
Het mes van de analyse.....	7
De feitenneuker.....	11
Vergeving als toverformule.....	13
Moeder dankzij één sms	15
Kakelyoga	17
Ouderavond in Heemstede	20
Rot op!.....	25
Het gevecht om de ring	28
Vrouwenprietpraat.....	34
Geghost.....	38
Oma's	39
Ritselloos	42
De schijn van een goed huwelijk.....	44
Blond, blauäugig und dumm	47
Schoolreisje.....	49
De walvis in de badkuip.....	56
Het kompas	66
De stem van de schlemiel.....	69
Oranje was de kleur van... ..	76
De schaduw van San Fernando.....	78
Kinderlokker van 69 jaar	82
Slotwoord	87

Voorwoord

In deze verhalenbundel sluit ik mijn semi-autobiografische oeuvre van vier boekjes af.

De verhalen zijn in de loop van vele jaren ontstaan en dragen stuk voor stuk een autobiografische onderstroom –

net als *Het juk van de schijn*, *De ontaarde dochter* en *De Bedrijfsjuristenfabriek*.

Samen vormen zij één geheel.

Het mes van de analyse

Zeg iets wat een ander niet zint
en je krijgt kritiek.

Soms terecht.

Vaak niet.

Het komt altijd binnen.

Mijn eerste impuls is reageren.

Snel.

Hard.

Met woorden.

Met precisie.

Dat is effectief
en destructief tegelijk.

Dus wacht ik.

Dan begint het werk.

Eerste vraag:
wat is het belang van de criticaster?

Tweede vraag:
vanuit welke bril spreekt die kritiek?

Pas daarna kijk ik naar de inhoud.
Niet als belediging,
maar als materiaal.

Feedback of frustratie.

Het verschil is meestal simpel:
ongefundeerde kritiek verradt slecht luisteren.
Of niet kunnen verdragen
wat er gezegd is.

Er is ook een tussenvorm:
iemand wil 'er iets mee',
maar weet niet wat.

Dus schuift hij de verantwoordelijkheid
naar mij.

Dat heet dan betrokkenheid.
Het is vaak onvermogen.

Als ik me niet herken
in wat ik 'ben',
is het projectie.

Dan laat ik het waar het hoort:
bij de ander.

Ik kijk wazig
of ik loop weg.

Geen discussie.
Geen uitleg.
Niets teruggeven.

Macht verdwijnt
door gebrek aan brandstof.

Wat wél knaagt
zijn opmerkingen
die bedoeld zijn
om mij kleiner te maken.

Familie is daar
vaak efficiënt in.

Reageer ik niet,
dan blijft het zitten.

Reageer ik fel,
dan ben ik ineens
de agressor.

Dus kies ik
de enige fatsoenlijke methode:

'Wat bedoel je?'

Dat is geen dialoogstarter.

Dat is een mes.

Het dwingt de zender
naar zichzelf te kijken.

Dan zijn drie reacties mogelijk.

Of er komt geen antwoord.

Of er komt lariekoek.

Of er komt eerlijkheid.

Geen antwoord:
geen zelfonderzoek.
Alleen terugtrekken.

Lariekoek:
een nette verpakking
om weg te komen.

Eerlijkheid:
zeldzaam,
maar dan ontstaat er begrip.

Adviezen als
'haal je schouders erover op'
en
'sta erboven'
werken niet voor mij.

Ze laten de zender vrijuit gaan
en de rommel blijft
aan mij kleven.

Bovendien:
klagen over kritiek
geeft die criticaster
precies wat hij wil –
gewicht.
Macht.
Een plek in mijn hoofd.